

Ausiàs Marc, en totes les pantalles

Dominic Keown, professor de català en la Universitat de Cambridge, és el coordinador del primer simposi electrònic sobre filologia catalana, dedicat a Ausiàs Marc, que serà accessible a l'octubre vinent a la xarxa Internet.

Com va nàixer la idea de fer una conferència electrònica sobre Ausiàs Marc?

—De fa anys, a l'Anglocatalan Society (ACS) busquem noves maneres de fer conèixer el català internacionalment i fa temps que treballem en el projecte de fer una revista telemàtica dedicada als estudis catalans. Com que hi ha algunes qüestions tècniques difícils de resoldre hem decidit com a primer pas d'inaugurar un congrés anual d'estudis catalans i havíem pensat que seria una bona idea per raons de promoció i perquè tinguera un impacte més fort, de fer-lo coincidir amb els Premis Octubre, amb la trobada de departaments de català, etc.

—Per què Ausiàs Marc?

—En principi havia de ser un aplec no monotemàtic, amb les divisions clàssiques per llengua, literatura, etc. però com que no sabíem si tindríem gaire acceptació en la primera convocatòria vam preferir pensar en una dotzena o una vintena de comunicacions centrades en un tema i el sisè centenari del naixement de Marc era ideal. Probablement és la figura amb més prestigi de la cultura catalana i la més coneguda internacionalment. Ix a totes les enciclopèdies d'escriptors i tothom el coneix i reconeix com a poeta català de Gandia i això ens va molt bé.

—Com funcionarà físicament la conferència?

—El cas és que no funcionarà físicament, i aquesta és la delícia. Tothom pot assistir-hi sense ser present. Només caldrà tenir accés a Internet, al correu electrònic i marcar una adreça que serà la de la Universitat de Cambridge i ja es podrà tenir accés directe a totes les comunicacions com si fóra una edició d'un diari. Hi haurà les deu o dotze comunica-

cions i tothom des d' Austràlia, o els EUA o fins i tot Burjassot, podrà amb el seu computador participar, llegir les ponències i enviar comentaris o fer preguntes als autors de les diferents comunicacions. Serà un congrés normal, però no caldrà moure's de casa. Pareix una mica complicat quan parles dels termes tècnics però en realitat resultarà molt senzill.

—Ja s'han fet més congressos telemàtics?

—Jo en conec algun sobre filosofia, organitzat des de les Illes Britàniques, però encara que no n'estem segurs, és clar, perquè és impossible controlar tota la xarxa telemàtica, pensem que aquest serà el primer congrés sobre filologia, i per això ens fa molta il·lusió que Marc i la literatura catalana inauguren aquest camp. Ni francesos, ni alemanys ni anglesos ho han fet fins ara i això demostra que la cultura és viva.

—Qui organitzarà aquest congrés?

—La facultat de filologia de la Universitat de Cambridge, en tándem amb el Language Centre, que és un altre departament de la facultat. També col·laborarà la Universitat Oberta de Catalunya i com que serà obert, convidem tothom a participar-hi.

—Perdone la indiscreció, però què impulsa un professor anglès a convertir-se en portaveu de la cultura catalana?

—No sóc del tot anglès. Jo he nascut a Manchester però la meua família és irlandesa. La meua formació és catòlica i sempre he anat de vacances a Irlanda. Això m'ha donat la perspectiva de ser no un nacional i em va fer molt atractiu el cas català. Jo volia aprendre irlandès, però ma mare volia que aprenguera una llengua majoritària.

—I per això el català?

"La tradició d'intercanvi entre Catalunya i Cambridge és bona però jo voldria assegurar-ne la continuïtat i fer que l'ensenyament de català es convertira en més que una assignatura acadèmica."

—Per això el català, és clar. La veritat és que jo volia començar amb l'espanyol, perquè mon pare em va dir que el millor equip que havia vist jugar mai contra el Manchester era el Reial Madrid i a mi em feia il·lusió veure'l jugar a Espanya. Jo estudiava hispàniques i això inclou un any a Espanya, però no vaig anar a Madrid sinó a Manresa, on no parlaven castellà i, a més, no parlaven massa bé del Reial Madrid. Allà vaig començar a apreciar la pluralitat d'Espanya i això em va fascinar, i també em va fascinar el Barça, és clar.

—Ara treballa a Cambridge però el seu mestratge de català va començar a Liverpool.

—Sí, m'hi vaig trobar una llarguíssima tradició d'ensenyament del català i m'hi vaig afegir. Vaig trobar que hi havia una demanda entre els estudiants d'estudis hispànics. La vam anar ampliant i ara és sensacional; crec que al departament d'hispàniques hi ha 260 estudiants i més de 65 es dediquen al català. Hi ha més estudiants que en llengües com l'italià o el rus.

—I el canvi a Cambridge?

—L'any passat va quedar lliure el lloc de professor de català a Cambridge, que és una altra universitat amb llarga història d'ensenyament del català. Em va saber greu marxar de Liverpool però l'ambient de Cambridge tenia molts atractius.

—Quin és l'ambient de Cambridge?

—Cambridge és molt especial. Funciona com una

universitat perfecta. A Liverpool havíem de buscar els estudiants de català, promoure el departament per poder justificar-ne l'existència, i ens va anar molt bé, però a Cambridge aquesta tasca no cal, s'aprecia la cultura pel seu valor intrínsec, independentment de la demanda que existesca. Per això en nombre, la importància és inferior, hi ha pocs estudiants de català, però hi ha pocs estudiants de tot. La mitjana és de dos alumnes per professor. Ara volem augmentar la base i promoure els estudis de post-grau per generar investigadors, que és que li cal a la catalanística. A Cambridge hi ha va haver gent molt prestigiosa com Batista i Roca, que va ser un dels fundadors de l'ACS. La tradició d'intercanvi entre Catalunya i Cambridge és bona però jo voldria assegurar-ne la continuïtat i fer que l'ensenyament de català es convertira en més que una assignatura acadèmica. Molts estudiants de Liverpool veuen que el català pot ser útil per a la seua vida professional. Si volen treballar a Espanya, i molts ho volen, és probable que vagen a l'arc mediterrani i això vol dir Barcelona o València, on el català és un fet real. Jo voldria ara fer arribar això a Cambridge. Un dels meus estudiants es va graduar a comerç, va aprendre el català i ara és el gerent d'una sucursal de Barclays a Barcelona. És aquesta la mentalitat que vull donar: que el català no és un estudi de museu.

Dominic Keown és professor de català a Cambridge: "Jo estudiava hispàniques i això inclou un any a Espanya, però no vaig anar a Madrid, sinó a Manresa, on no parlaven castellà i, a més, no parlaven gaire bé del Reial Madrid. Allà vaig començar a apreciar la pluralitat d'Espanya i això em va fascinar, i també em va fascinar el Barça, és clar."

Jordi Sebastià